

[Hanne Severinsen]

styrte sig ud i forslaget lige med det samme, men vi regner med, at hvis man får en virkelig undersøgelse af disse problemer, vil det også vise sig, at der nok er nogle problemer i overgangsperioden, men at der til gengæld vil være betydelige fordele på lang sigt.

København som hovedstad betragtet er i virkeligheden allerede i dag opdelt i en lang række hovedstadskommuner. Det er kun København, der ligger tilbage som en stor kolos inde i midten. Når man engang får den opdelt, vil byen i højere grad komme til at ligne andre storbyer, der også er opdelt i mindre kommuner, arrondissementer el. lign.

Det mindste, vi må anmode de mange skeptikere om, er dog, at man får undersøgt sagen grundigt i en reformkommission, så vi bedre ved, hvad det er, vi siger ja eller nej til.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Må jeg sige til fru Hanne Severinsen, at beskedenhed jo også kan blive en dyd, og man skal være taknemlig for en tilslutning, hvor lille den så end kan være.

Når fru Hanne Severinsen taler om, at man har delt andre hovedstæder op, så ved fru Hanne Severinsen også, at de andre hovedstæder – og her tænker jeg på nogle større – har helt anderledes kommunale inddelinger og opgaver, og faktisk i stor udstrækning ikke har det, man kalder kommunalt selvstyre.

Fru Hanne Severinsen sagde, at man måtte lave en hel masse særlove. Dertil må jeg sige, at det er forbigået fru Hanne Severinsens opmærksomhed, at netop særlovene om København er vi i fuld gang med at udrydde, og der vil komme flere forslag herom. Men det er klart, at København som både amts- og primærkommune har en særstilling på nogle områder, hvor byen skal varetage begge funktioner.

Jeg er helt enig med dem, der har sagt, at København har problemer og store problemer. Men man løser ikke problemerne ved at splitte dem op i flere problemer, og det er det, man er i færd med at gøre med et sådant forslag som dette.

Jeg må sige, at de argumenter, som er kommet, dels fra hr. Niels Helveg Petersen, dels fra fru Hanne Severinsen, ikke på nogen måde har fået mig til at få så meget som en

gnist af tiltro til, at der her var en løsning. Der var nemlig ingen argumenter. Det, man sagde, var nærmest, at de fordele, der ville vise sig, på længere sigt ville være større end ulemperne. Hvor ved man det fra? Hvis man vidste det på forhånd, hvad skal vi så ned sætte en kommission for? Så måtte man kunne udarbejde et lovforslag i enkeltheder, der sagde, hvordan det ville komme til at virke.

Jeg er i den mærkelige situation at skulle sige tak til modstanderne af beslutningsforslaget, og det gør jeg med glæde. Når man taler om hovedstadsområdet, så glemmer man bare noget – det må man måske ikke sige – nemlig at der er noget, der hedder en hovedstad i et land, men det kan selvfølgelig blive et sted henne i nærheden af Nyhavn eller måske Østerbro, eller hvad ved jeg. Efter at vi har vedtaget loven om Hovedstadsrådet med venstres stemmer, så kommer venstre nu og skal lave det om. Selv om man i øvrigt ved, at vi skal have dette råd til at fungere, så kommer man nu og siger: så snart det begynder at fungere, all right, så skal vi til at lave det om, så skal vi endelig gøre det vanskeligere.

Jeg må sige, at det glædede mig ualmindelig meget at høre fru Grethe Fenger Møllers indlæg. Jeg synes, det var strålende. Det skal man også have lejlighed til at sige fra denne talerstol. Det var virkelig sådan, at man næsten havde lyst til at mene, at man ingenting skulle have sagt i første omgang.

Det, jeg er glad for, er, at venstre og radikale har fremsat dette beslutningsforslag. Jeg er yderst taknemlig, fordi man gjorde det. Det har rumlet alt for meget.

Lad mig i denne forbindelse sige, at jeg ikke har ret megen tiltro til venstres tanker om nærdemokrati, for når de udmønter sig i forslag af denne slags, som nu er blevet vejet og fundet for let og er gået ned under nulpunktet, så er der ikke meget hold i nærdemokratiske foranstaltninger. Samtidig ved man, at venstre var medlem af regeringen, da man gennemførte kommunalreformen, hvor venstre og de radikale var med til at fastslå, at ét bysamfund var én kommune, men nu har man pludselig et andet standpunkt. Det kan jeg ikke rigtig få til at rime med det, der i øvrigt ligger i forslaget.

Fru Lis Starcke talte om, at dette, at man lagde kommuner sammen, jo ikke havde vist sig at svare til forventningerne. Ja, det må nu